

Trivsel er ikke noget, man måler. Det er noget, man skaber.

Simon Calmar Andersen og Miriam Gensowski skriver i Politiken 17. august, at folkeskolens trivselsmåling er vigtig, men for unuanceret. De vil derfor udvide den med en række spørgsmål, bl. a. med den begrundelse, at det for et flertal af eleverne tager under 23 minutter at besvare spørgeskemaet, og så er der jo plads til flere spørgsmål inden for rammen af en 45-minutters lektion.

Når man kigger på spørgsmålene i trivselsmålingen, er det klart, at den er unuanceret. Hvordan kan man forvente gode og retvisende svar på spørgsmål som »Hvor tit kan du finde en løsning på problemer, bare du prøver hårdt nok?«. Hvad vil det sige at prøve hårdt nok? Har man prøvet hårdt nok efter 15 minutter? Efter 2 år? Eller først når man har løst opgaven? Hvis det er det sidste, kan man svare »Meget tit« i spørgeskemaet. Og så trives man nok.

Eller hvad med dette spørgsmål, som landets 6-årige børn skal svare på: »Tror du, at de andre børn i klassen kan lide dig?«.

Man kan svare »Ja«, »de fleste«, »Ja, nogle stykker« eller »Nej«. Hvis den 6-årige pige ikke var i tvivl om, om hendes klassekammerater kunne lide hende før, så er hun det nok nu.

De nationale trivselsmålinger skal ikke udvides, som Calmar Andersen og Miriam Gensowski foreslår. De skal afskaffes. Trivsel er nemlig ikke noget, man måler på nationalt niveau, det er noget, man skaber på den enkelte skole og i den enkelte klasse.

Et skridt på vejen kunne være at afskaffe de nationale trivselsmålinger, der er en belastning for både lærere og elever, og som primært er kommet til verden for at give et par regnearksforskere nogle data, som de kan sidde og lave grafer over. Grafer, som aldrig kan sige blot en brøkdel af, hvad den enkelte lærer kan sige om trivlsen i en klasse.